

טקסט הסבר לפרויקטים בתערוכה

לועבה חילוה/ لعبة خلوة

האמנית גליה חי חברה אל מורת הדרך יעל מואב והפסיכולוגית ענת שראל ויחד הקימו את "לועבה חילוה" / لعبة خلوة (בובה יפה) פרויקט העצמה נשית המתקיים בח'אן אל'אחמאר מאז נובמבר 2018, ושותפות לו נשים ונערות בנות שבט הג'האלין.

הפרויקט הינו מסגרת יצירתית שקמה במטרה להקנות לנשים השותפות מקור הכנסה, תמיכה רגשית ותחושה של הערכה עצמית תוך עשייה יצירתית ומהנה.

במסגרת הפרויקט יוצרות נשות הכפר השותפות בובות בדואיות לבושות שמלות רקומות הנמכרות במסגרות שונות. לכל בובה מוצמדת תווית בערבית אנגלית ועברית המספרת בקצרה את סיפורו של הכפר ומציינת את שמה של היוצרת. ההכנסה מהמכירה חוזרת לידי היוצרות (למעט סכום קטן המשמש לקניית חומרי גלם).

המפגשים המשותפים מתקיימים כבר מעל שנתיים נערכים במתכונת של עיצוב משותף Co-Design כלים של עיצוב וקראפט משמשים כדי לייצר שינוי חברתי וכלכלי משמעותי בחיי הנשים השותפות.

רקע: שבט הג'האלין גורש מהנגב לפני כשבעים שנה והתיישב במדבר יהודה על אדמה פרטית. לאחר הלאמת האדמה בידי ישראל הפכו הג'האלין לפולשים. חאן אל'אחמאר, ישוב בן עשרים ושמונה משפחות שוכן למרגלות כפר אדומים. קהילת רועים שלווה זו ניצבת כל העת כשחרב הגירוש מאיימת עליה. המדינה אינה מספקת לקהילה תשתיות בסיסיות כגון מים וחשמל. החיים הקשים בקהילה מודרת זו, קשים במיוחד עבור הנשים שהן קבוצה חלשה ומודרת אף בתוך הקהילה עצמה. הנשים כבולות לחיים בתוך המרחב הביתי הצנוע המורכב צריפים ואוהלים ולשטחי מראה מצומצמים. הן כמעט שאינן ניידות, אינן מעורבות בקבלת ההחלטות בחברה בה הן חיות, ואינן מעורות אפילו בנושאים הנוגעים בגורלן האישי, רובן מעולם לא הרוויחו כסף כלשהו מעבודתן.

תוצאות: הפרויקט חיזק את מעמדן של הנשים השותפות בתוך הקהילה בה הן חיות, חיזק קשרים חברתיים וגיבש קבוצת נשים פעילה ותומכת. נוצרה הכנסה לנשים, לרובן לראשונה בחייהן, נוצר עניין מחודש במטען התרבותי המקומי כלפי חוץ וכלפי פנים ונוצרו קשרי למידה בין-דוריים. תוצאה מבורכת של המפגשים והעשייה היא חידוש מסורת הרקמה הבדואית שאבדה מן הכפר. נשים שלמדו כנערות לרקום, חזרו לרקום ואף לימדו את בנותיהן הצעירות. חלק מהנשים התגלו כבעלות יכולות אומנותיות ויצירתיות גבוהות, חלקן משתמשות במוטיבים של רקמת "טטריז" מסורתית וחלקן משלבות ברקמה מוטיבים ודימויים חדשים ומקוריים פרי דמיון וניסיון חייהן.

חלקן ממציאות בובות מיוחדות ומשלבות בעשייה חומרי רדי-מייד ופסולת שמצאו בסביבתן הקרובה כגון חלקי צמחים, פקקי בקבוקים ועוד. פרט לדגם הראשוני, לעזרה טכנית ואספקה של חומרי גלם, לכל אורך הדרך החליטו נשות הכפר על נראות ואופי המוצר הסופי. למידת והחייאת הרקמה המסורתית נעשו בהחלטת ועל ידי נשות הכפר, ללא הכתבה או לימוד חיצוני. הבובה היא המצאה חדשה, אך היא גם מזכרת מאורח חיים הולך ונכחד ומשמשת לו עדות. הפלטפורמה השיתופית מאפשרת צמיחת ידע תרבותי והעשרת השותפות והקהילה דרכו, והנאה מהעשייה וההמצאה. הנשים מקבלות תמיכה ועידוד ליצור מוצר שהן גאות בו, להתחבר מחדש למסורת שלהן וליצור לה פרשנות חדשה.

מיזם אסורות, השמלה הגדולה בעולם

השמלה הגדולה בעולם נוצרה על ידי האמן והיזם החברתי עדי יקותיאלי והעמותה לאמנות בקהילה בשיתוף עם קואליציית עיקר, קואליציה בינלאומית המאגדת 25 ארגונים חברתיים שחברו יחד למאבק למען זכויות העגונות ומסורבות הגט, במטרה להביא את נושא המאבק לחזית המודעות הציבורית.

על הבד שממנו נתפרה השמלה המרהיבה הנפתחת להיקף של 50 מ', מתרוממת לאיטה לגובה של 20 מ' (כשש קומות) הודפסו דימויים שהוכנו על ידי מסורבות גט בעשרות רבות של סדנאות אמנות בקהילה שהונחו על ידי העמותה, הבד נחתך למאות ריבועים שעוטרו בטלאים על ידי נשות אגודת הטלאים. תופרות כיתן חיברו את הריבועים ותפרו מהם את השמלה הגדולה, במקביל הוכן דגם קטן של השמלה הגדולה וקבוצות של רוקמות רקמו על כל שטחו. כמו כן התקיימה תצוגת אופנה ייחודית בה לקחו חלק 19 מעצבי אופנה ישראלים אשר עיצבו לתצוגה זו שמלות שהתבססו על מפגשים עם נשים מסורבות גט.

כעבור עשור, בשנת 2017 הוצגה בערבות ים המלח בכפר השלום של הגר ושרה במסגרת המסע של 'נשים עושות שלום' במטרה להעלות למודעות את המחויבות ואת עוצמת הנשים כמובילות תנועה למען מציאת פתרון לשלום.

סיפורים רקומים

פרוייקט 'סיפורים רקומים' הוא פרוייקט משותף של מיכל ארז ואיילת גזית - אמניות, אמהות וחברות. במסגרת הפרוייקט עבדו בשיתוף עם קבוצה של אמהות לילדים מיוחדים, על מנת ליצור יחד עבודות טקסטיל המבוססות על סיפוריהן של המשתתפות

יחדיו הן יוצרות שמיכות רקומות המשלבות דימויים שעולים מהסיפורים שלהן. תהליך העבודה מחולק לכמה שלבים, בתחילה נפגשו האמניות עם המשתתפות והקשיבו לסיפורים שלהן.

לאחר המפגש הראשוני יצרו דימוי בטכניקה של שמיכת טלאים, שמבוסס על הסיפור של כל אחת.

המפגשים בקבוצה נערכו על מנת לתפור את הבדים זה לזה. השמיכות גדולות והדימויים שעל גביהן רוויות פרטים, מדובר בתהליך ארוך של עבודת יד משותפת.

בסיום העבודה השמיכות יוצגו בתערוכה ולאחריה כל משתתפת תקבל את השמיכה שלה. העבודה מתרחשת במרחב שבין אמנות וקהילה, ופועלת בשני המישורים: במישור האחד מייצרת מפגש קהילתי המאפשר תהליך של עיבוד, העצמה וריפוי משותף, באמצעות שיחה ועבודות יד. התפירה של פיסות הבד אחת לשניה, בעבודת יד, תוך כדי שיחה, היא למעשה פעולה של איחוי וחיבור. במישור השני, חשוב לאמניות לייצר מתוך התהליך המשותף עבודת אמנות בעלת תוקף ואמירה חברתית.

פרויקט תמנונים לפגים

כ 15,000 תינוקות נולדים מדי שנה בטרם עת בישראל ונמצאים בסיכון לבעיות בריאותיות הכוללות בעיות נשימה, קשיי האכלה ועיכוב התפתחותי.

מקור הפרויקט הוא בדנמרק, שם אב לפגה תכנן עבורה בובת תמנון סרוגה. טכניקת סריגת הקרושה מדמה לדמות חוויה דומה לרחם. בארבע השנים האחרונות הפרויקט התרחב מדנמרק למדינות רבות בעולם, וסרגים אלפי תמנונים על ידי מתנדבים בכל שנה.

היוזמה החלה לראשונה בישראל בפגיית הדסה ע"י גל שלומאי שסרגה תמנון לפגית לבקשת האמהות, ומאז סרגה עוד מאות. דוברת הדסה פנתה לעיתון ומתנדבות ומתנדבים התחילו לסרוג אלפי תמנונים לפגיות בכל הארץ. פוסט ויראלי שפרסמה גל בפייסבוק חשף את הפרויקט לקהל הרחב ויצר חיבור עם עמותת לה"ב וקבוצת סורגות מהמרכז.

פרויקט תמנונים לפגים בישראל בשיתוף עמותת לה"ב מספקים תמנונים לפגים במטרה לדמות חוויה דומה לרחם. זרועות התמנון מעניקות תחושה של חבל התבור, מנחמות את התינוק ומפחיתות את הסיכון שהפג ימשוך את הצינורות הרפואיים המחוברים אליו. מדיווחים ברחבי העולם עולה כי הנוכחות של התמנונים באינקובטור משפרת את קצב הנשימה והלב של התינוקות ואת מעורבות ההורים בטיפול בפג.

המתנדבים אוספים תמנונים שנסרגים על ידי מתנדבות ומתנדבים מרחבי הארץ, מכבסים, אורזים ומעבירים לפגיות השונות בשאיפה שאף תינוק לא יהיה לבד באינקובטור. כיוון שכל פג מקבל תמנון אישי עבורו בלבד אשר נשאר עמו גם בסיום האישפוז, זקוקים לתרומה אינסופית של תמנונים סרוגים ומזמינים את כולם להצטרף ולסרוג. כל תמנון משמעותי.

לעמוד הפייסבוק של הפרוייקט:

<https://www.facebook.com/preemieoctopiL>

לעמוד האינסטגרם של הפרוייקט:

<https://www.instagram.com/octopus4preemie/>

למידע באתר עמותת לה"ב:

<https://pagim.net/octopus/>

מיזם רוקמות אור - לזכר אורי אנסבכר הי"ד

אלפי נשים מכל העולם הצטרפו למיזם ורקמו כל אחת פיסת בד אחת, ממנה נתפרה יריעת בד עצומה, שמהווה סמל ואות לעומק האחדות הנשית ועדות לכאב המשותף. יריעה זו מספרת את הסיפור של העם שלנו, שיש לו לב אחד, וכשכואב, כואב לכולנו.

מיזם רוקמות אור קם בעקבות הרצח הנורא של אורי אנסבכר הי"ד בתחילת אדר א' תשע"ט (פברואר 2019). אורי אנסבכר, בת 19, שירתה בשירות לאומי בירושלים בעין יעל. ביער הסמוך פגש בה תושב חברון אשר אנס ורצח אותה באכזריות.

לאחר הרצח כתבה בת שבע סדן פוסט בפייסבוק ובו קראה לנשים לרקום את רגשותיהן על פיסת בד. בעקבות הפוסט, אלפי נשים עצרו את מירוץ חייהן, והקדישו זמן ומאמץ כדי להיות שותפות בתחושה שכן, כולנו רקמה אנושית אחת, ולכולנו לב אחד, וכשהוא כואב, כואב לכולנו. כל אחת מהן בחרה בד שמשמעותי עבורה, ורקמה עליו את רגשותיה ואת תפילתה. לכל פיסת בד רקמה צורף סיפור.

למשל, אדם מבוגר גזר פיסה מבד שעבר איתו את ברגן בלזן ונכדותיו רקמו עליה. בחורה רקמה על פיסת בד ממדי הצבא של אחיה שנהרג. אישה בחרה לרקום על בד משמלת הכלה שלה. אישה אחרת צירפה רקמה שעשתה סבתה בשבי בלבנון בשנות ה-60. רקמות הגיעו מתימן, מרומניה ועוד. סיפורים אלה מספרים את הסיפור של העם שלנו, של ההיסטוריה היהודית והמרקם הייחודי שנרקם פה בארץ הזו.

כל רקמה היא ביטוי לעולמה הפנימי של אישה אחת, ויחד הן מהוות תמונה לנשמתנו הלאומית. המיזם מאחד נשים מכל הגילים, המגזרים והקבוצות, מקיבוצים, מערים, מהתנחלויות וממדינות רבות מעבר לים. המיזם נותן מקום לנשים עם מוגבלויות ולילדים עם צרכים מיוחדים, לתשושי נפש ולנוער בסיכון. כל אחת ואחד יכולים להשתתף בו. המיזם קיבץ נשים מכל רחבי הארץ כדי לרקום יחדיו, ויצר תחושת שיתוף וקשרים בין דוריים. המבוגרות לימדו את הצעירות את מלאכת הרקמה.

144 רקמות מתוך אלפי פיסות הרקמה נתפרו לחופה שזוגות רבים מתחתנים תחתיה. משאר 5000 הרקמות תפרנו יחד יריעה עצומה שחלק קטן ממנה מוצג בתערוכה. היריעה הענקית היא באורך 23.5 מטר ובגובה 3 מטר, היא מהווה עדות לסולידריות ושותפות. ומעוררת בכל מי שצופה בה תקווה לאחדות ורצון לטוב.

פנים רבות

במשך חודשיים, מתחילת מגפת הקורונה, נפגשו בסטודיו שבדרום הודו שיר, אורלי ומספר נשים מקומיות מ - Wellpaper פרוייקט שאורלי היתה שותפה להקמתו ולניהולו אשר נוסד בעקבות הצונאמי שפקד את חופי דרום הודו בשנת 2005. המטרות המרכזיות של הפרוייקט הן העצמת נשים מקומיות, העלאת המודעות לזיהום הסביבתי והגברת המיחזור. במשך ימים רבים הנשים סיירו בכפרים, פגשו בעלי מלאכה שונים, ביקרו במקדשים - שם חיפשו חומרים ושאו רעיונות. מטרת העבודה הייתה לבדוק כיצד מלאכת יד יכולה לחבר בין בני אדם ולגשר על פערי תרבות, זמן, גיל ומקום. ספקות ואתגרים רבים ניצבו בדרך, ובהם המפגש בין נשים בגילאים שונים ובמעמד סוציו-אקונומי שונה, חיבור בין תרבויות שונות, פערים בדרכי העבודה, התמודדות בשילוב בין החדש למסורתי, ועוד. בסוף התהליך, נולדו חמש מסכות שכל אחת מהן עשויה מחומרים ממוחזרים שונים ומסמלת דמות מהמיתולוגיה ההודית: שאקטי, קאלי, בודהה, ראגפוט וראדא. המסע המשותף, הפתרונות בדרך, מיחזור חומרים, וגיוס נשים נוספות לעבודה העמלנית המאחדת, יצרו קשר חזק בין וחדוות יצירה. העבודה דנה בסימני השאלה, בצורך בגישור בין פערים, בחיבור אנושי, במינימליזם, ובצמצום לעומת שפע משחית. בימים שבהם הטבע אומר את דברו, ההבנה בדבר הצורך בקשר, עבודה פיזית, מחזור ושיתוף מחבר ומחזק.

הפסיפס האנושי של אמניות חבל אשכול

באוקטובר 1917, בעיצומה של מלחה"ע ה-1, ולאחר תבוסה בגזרת עזה, חנו יחידת הפרשים הקלים האוסטרלים, מדיויזת אנז"ק, במתחם שלאל הוא פארק אשכול. לפני כיבוש באר-שבע, בעת ההיערכות מגלה באקראי קצין אוסטרלי, חלק מפסיפס צבעוני מרהיב מכוסה בחול. הוא מיידע את הכומר מייטלנד וודס שהתלווה לכוחות הלוחמים והיה חובב ארכאולוגיה. הוא מזהה במקום ריצפת כנסייה ביזנטית בת 1,400 שנה. היא פסיפס שלאל (על שם מעיין במקום). הכומר השיג מיד אישורים לגיוס חיל הנדסה מקהיר, שם ישב גנרל אלנבי. במהירות ומקצועיות, הפסיפס הועבר ב-53 ארגזים לשינוע, ברכבת לאלכסנדריה. אלנבי דרש להוביל את הפסיפס ללונדון. כדי להימנע מתקרית דיפלומטית בין ראש ממשלתאוסטרליה בילי לו, לבין לוייד ג'ורג', ראש ממשלת אנגליה, הוחלט להוביל את הפסיפס לאוסטרליה. הפסיפס הועבר להנצחה של

60,000 לוחמים אוסטרלים שנהרגו במלחמה הגדולה. היום הפסיפס מוצג במוזאון מלחמת העולם הראשונה בקנברה הבירה.

באוקטובר 2017, במסגרת אירועי המאה, הגיעו ארצה מאות נכדים ונינים של הלוחמים מיחידת הפרשים הקלים, שנפלו במערכות השונות. האמנית ירדנה ויסקר פנתה לעזרא פימנטל מעמותת מלחמת העולם הראשונה, שהיה אחראי לאירוע הכללי של האוסטרלים, ולראש המועצה האזורית אשכול, גדי ירקוני, לאפשר לה ליזום קבוצת נשים אמניות, ולשחזר את הפסיפס המקורי.

מעבר לתרומה לקהילה עצמה, עלתה האפשרות לתיירות עולמית, ליחסי ערים תאומות בעתיד, למדבור, ועוד רעיונות שרתמו את ראש המועצה להתלהב מהפרויקט. כמו כן חשבו שראוי יהיה, שבסיום מסע הפרשים האוסטרלים וחזרתם הבייתה, ייתלה הפסיפס על הקיר הפנימי של היכל התרבות של מועצת אשכול, וכך היה.

הפרויקט נמשך כארבעה חודשים. הקבוצה עבדה בשתי משמרות. לכל מדליון הוקצה שולחן. כולן עבדו במשמרות בוקר וערב. התרומה הייתה תרבותית וחברתית, ויצרה שיח נפלא שנרקם בין הנשים, שיתוף חברתי, תלכיד וגאווה אישית וקבוצתית. הקבוצה הפכה למנהיגת הגילדה של בית האומנים, כשהיא סוחפת איתה את הגיל השלישי לעבודת פסיפס מרהיבה. החוויה היא ענקית מעצם הכבוד שניתן לה להתלות בחזית הפנימית של אולם היכל התרבות.

שליטה במבט שלי

"שליטה במבט שלי" הוא פרויקט שיזמה דנה שלמון, תרפיסטית באומנות ופעילה חברתית בשיתוף קהילה של נשים נפגעות תקיפה מינית, אשר הכירו ברשת החברתית ונפגשו בזום ליצירת קראפט דיגיטלי - מעשה שתי וערב של צילום. הפרויקט כלל כתיבה של סיפור חזותי דרך צילומים. עשייה זו נועדה לחבר ולנתק שוב ושוב את המציאות מהחוויה הקשה ואת החוויה מהמציאות העכשווית עד להפנמת העיבוד של הגוף והנפש. זוהי עשייה של פירוק והרכבה הכוללת שעות ארוכות של חיבור, ניתוק, פירוק, ניתוך, מחיקה, התרה מהתוקפן ובעיקר עיסוק חיובי באריגה דיגיטלית ועיבוד יצירתי של חוויה חדשה ומרגשת. הפעילות האמנותית תרמה לגיבוש של קבוצה שהבדידות היא חלק ממנה.

אירוע של פגיעה יוצר חלל בסיפור החיים, בנרטיב הויזואלי, קטיעה של הרצף, עצמיות מחוררת, חורים בזיכרון ותחושה של חוסר שליטה וחוסר אונים. הצילום ועיבוד הצילומים מעניק חיבור מחודש לזמן שקפא, בתמונה הממחישה את השיתוק, מניע את הרגשות השותקים, ומסייע ליציאה מתקיעות גופנית ונפשית.

"הקבוצה עזרה לי לעשות בדק בית בנושא של גבולות, לקבל אומץ להציג את עצמי, לקבל קצת ביטחון, למצוא דרכים אחרות להרגיע את הצפת הרגשות על ידי משימות צילום"

העבודה דרך הצילום ועיבוד התמונות יוצרת מקום קבוצתי מחזק ותומך, זרימה של יצירתיות בין הנשים ורוח חיים קשה וכואבת יחד עם יצירתיות, being + doing, ויחד איתה מאפשרת להרגיש את מה שלא רצינו לתקף, לדעת, לזכור, לספר במילים, ולנסות לאחות את הזיכרון ואת התוצאה.

המעבר בין הצילום, העיבוד ומרחב הביניים בין האישה לבין המצלמה מגמיש את התקוע, מדגיש את החוויה, מעניק משמעות לדברים שאין להם מילים, מספק כלים להתמודד, ולחבר ויזואליה לתחושה ותחושה לויזואליה. התוצאה של העיבוד מייצגת את הביטוי העצמי ללא צורך בתיקוף מילולי, מפחיתה את הפגיעות העצמיות (חיתוך עצמי) ומעוררת רגיעה ביתית.

קול אשה

"קול אישה"- הינו מיזם משותף, במסגרת תכנית עמיתים של ה- ,jccglobal של רשת מגוונים ברמת השרון וקהילת ה- (Jewish Community Center) JCC בפאלו-אלטו, קליפורניה ובקרקוב, פולין. מטרת הפרויקט הינה ליצור חיבור, דיאלוג והעצמה של נשים משפיעות ומעורבות מקהילות שונות בעולם, כחלק מקידום של שינוי חברתי. במסגרת המיזם, בוחרת כל משלחת פרויקט קהילתי בעל השראה, הנותן מקום לנשים מעולמות שונים ובתחומים שונים. קבוצת "קול אישה" מגוונים רמת השרון, בחרה בפרויקט קהילתי התנדבותי, בו משתתפות 40 נשים מהקהילה. הקבוצה איתרה 15 נשים, שעברו בחייהן משברים קשים בתחומים שונים ומעוניינות להשמיע את קולן, לעודד חברות לצרה על ידי שיתוף בסיפור חייהן - ובכך להוות השראה לנשים אחרות ובכלל. אוצרת התערוכה, רונית צור, יצרה חיבור בין הנשים לבין 15 אומניות מהקהילה, שהוזמנו והביעו את רצונן לקחת חלק בפרויקט וליצור יצירה שתביע את הסיפור והמסר של אותה אישה אשר מולה הן עבדו. לעידוד ולתמיכה חשובה בפרויקט חברו סגנית ראש העיר, רמת השרון ומנהלי מגוונים. שיתוף פעולה זה בא לידי ביטוי בתערוכת קול אישה. בתערוכה מוצג הסיפור והמסר של כל אישה, הן בכתיבה והן בדרך אמנותית. נוצר מפגש נדיר בו האמניות הנדרשות לצאת מתוך העולם הסגור והמוכר שלהן, ולהיפתח לאשה המפקידה בידן את סיפורה. מרגש עד כמה החוטים המקשרים שנוצרו בדיאלוג היו כנים ופוריים. שלב ההיכרות - הבחירה מתוך אפשרויות רבות כיצד לגשת לסיפור, כיצד נותנים ביטוי אמנותי לפחד, לעצב ולכאב שליוו את המספרות - היה מנת חלקן של רוב האמניות. בעיקר ריחפה תחושת אחריות והחשיבות שאותן נשים מספרות ירגישו הזדהות עם היצירה שנעשתה בהשראתן, ויפנימו שהן אלה העומדות במרכז הפרויקט ומקבלות את הכבוד לו הן ראויות.

לאהוב את בבושקה

הפרויקט נולד עם סיומו של סגר הקורונה הראשון מתוך זיהוי המצוקה, הבדידות והקושי שחשו אנשים מבוגרים שמפאת גילם נמצאו בקבוצת סיכון. מאז משבר הקורונה, הסגר הכפוי, שינוי באורח החיים והפסקת עבודה, אנשים אלה, שהיו רגילים להיות חיוניים לחברה, המעיטו לצאת

לחוגים ולמקומות בילוי, הניעו פחות את גופם, שמרו מרחק מהנכדים ומהמשפחה לשם שמירה על בריאותם הפיזית. כל אלו יצרו גם תשישות נפשית. משבר מתמשך יוצר תחושת בדידות, חרדה ואף דיכאון. האמנית התרפיסטית באמנות ליאת שרון ועשרים וארבע אמניות התגייסו והקדישו מזמנם ומכשרונם ויצרו פרויקט עיצוב בובות בבושקות למטרת תרומה. הכסף שנאסף נתרם לעמותת "והדרת" עמותה הפועלת למען אנשים בגיל השלישי. העמותה הוקמה בשנת 2009 במטרה לפעול לחיזוק ולהעצמה של אוכלוסיית הגיל השלישי ולשינוי עמדות החברה ויחסה אל האזרח הותיק. הבבושקות הוצגו ונמכרו בתערוכה בגלריה בקפה "המרפסת" בכרכור. התערוכה זכתה לחשיפה ולמבקרים רבים. תהליך היצירה תועד בחשבונות הפייסבוק והאינסטגרם של האמניות. בנוסף לבבושקות, האמניות יצרו מארז גלויות מצויירות לצביעה עצמית שנמכרו אף הן לשם תרומה לעמותה. התחושה שליוותה את האמניות בפרוייקט היתה "מעין רגע מופלא של בריאה. מחסיר פעימה כל פעם מחדש לראות את היופי הנוצר בזכות ההסכמה של אדם להיות בנתינה לעצמו ולאחר".

אור בלב

ליאת שרון, אמנית ותראפיסטית באמנות, יזמה את פרויקט "אור בלב" ויצרה לבבות קרמיקה אותם עיטרו האמניות אורית מזור, איילת גד, איילת לבן, איריס אוליבר, גליה שמחאי, דלית שחר, הילה הוכמן, כרמית יוסמן, מיכאלה מנדה ינקו, מירה שטיינברג, מירי ספקטור צ'רניץ, נעמה סגל, עליזה אשכנזי חיון, ענבר רייך, ענת מגל, עינת פדידה, קרן שביט, רוני מליץ הרי, רחלי שלו, שרון פרכנר, שרון רם לאור, תמר קארוון ואנשים המתמודדים עם פגיעות נפש המתגוררים בהוסטל שיקומי לנפגעי נפש "גשר לקהילה" באור עקיבא. את הנרות יצקו במפעל "נערי האור" מפעל לנוער בסיכון.

בהוסטל "גשר לקהילה" מתגורר אור, אחיה של יוזמת הפרוייקט, האמנית ליאת שרון. "אור נולד בחודש דצמבר, בחג האור. הוא לימד אותי את כוחה העדין והמרפא של היצירה. בילדותו בילינו שעות ארוכות ביצירה, ממציאים סיפורים וצוללים לעולם הדמיון, שם נמצאים האור והחושך, שם התגברנו על קשיים והמצאנו ניסים. שם בראנו עולם ביחד. הפרוייקט הזה מוקדש לו ולכל אחד שהנפש שלו רגישה יותר לעולם הזה."

מפעל "נערי האור" הוא מפעל חברתי של נוער יהודי וערבי בסיכון. לבבות האור הוצעו למכירה און ליין וההכנסות נתרמו לעמותת "אנוש" - עמותה לשיקום וליווי של מתמודדי נפש. על השאלה "מה מאיר לך את הלב?" ענו משתתפי הפרוייקט: "המשפחה שלי". משפחת האדם זקוקה לאהבה ולחיבור, ללא ביקורת, וללא שיפוט.

אחותי – חנות סחר הוגן היא מיזם כלכלי-חברתי ופמיניסטי ראשון מסוגו בישראל ובמזרח התיכון ביוזמתה של שולה קשת, מייסדת ומנכ"לית תנועת "אחותי", משנת 2010. מטרת החנות לקדם אמנות ואומנות של יצרניות מתרבויות שונות, לרוב מהפריפריה הגיאוגרפית והחברתית בישראל, ולוודא תנאי סחר הוגנים וטובים יותר. החנות היא חלק מתנועת סחר הוגן עולמית, הפועלת על פי עקרונות סחר הוגן – מרבית רווחי המכירה מועברים ליצרניות והשאר חוזר לתמיכה בפרויקט. כל המוצרים עשויים מחומרים ידידותיים לסביבה ומיוצרים בעבודת יד, בתנאי עבודה מכבדים.

בין היצרניות: מרכז "אהטה" לאמנות אתיופית, דרך האמנות, סינדיאנת הגליל, יקב טוליפ, כותנה, סידרה לקייה-אמנות בדואית, והאמניות גילה לוזון, אנתצאר דכה וזיינב גרביע. בחנות מוצגים כלי חרס, פסלי אמנות, כלי מטבח מסורתיים, קליעת סלסלות קש מסורתיות, רקמה אתיופית, רקמה בדואית, רקמה פלסטינית ועוד.

החנות מעניקה הזדמנות לציבור הרחב לפגוש מקרוב את המגוון התרבותי-אמנותי בישראל ובאזור – יופי ואיכות עם צרכנות שיש בה ערך מוסף חברתי. כיום מנהלת את החנות בר אילון.